

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 1 năm 2019

Số 430

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự mềm dẻo do đâu hình thành?
- 2) Ốc người có thể tiếp xúc được luồng điện của Đại Bi hay không?
- 3) Lòng tham của loài người do đâu hình thành?
- 4) Đầu óc bít bùng thì phải làm sao?
- 5) Sự thật nguyên lý nằm ở đâu?
- 6) Không có khả năng đảm trách việc đạo thì sẽ ra sao?
- 7) Thiêng liêng không chế tư tưởng là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco, 01-04-2001 8: 35 AM 1) Hỏi: Sự mềm dẻo do đâu hình thành? Đáp: Thừa sự mềm dẻo do sự thông cảm và thực hành hình thành tập quán tốt. Kệ: Thực hành đúng nhịp điển quang tiến Giải tỏa phiền ưu giải nổi phiền Trí tuệ phân minh trình văn tiến Tham thiền nhập định sớm an yên.	Monaco, 02-04-2001 8: 20 AM 2) Hỏi: Ốc người có thể tiếp xúc được luồng điện của Đại Bi hay không? Đáp: Thừa ốc người thanh tịnh có thể tiếp xúc được với ánh sáng thanh tịnh của Đại Bi. Kệ: Thanh tịnh tâm từ (nhận) điển Đại Bi Từ tâm khai triển trí thân ghi Đường tu rõ rệt trí tâm sáng Quang chiếu tình thương chuyển tâm ghi.
Monaco, 03-04-2001 4: 20 AM 3) Hỏi: Lòng tham của loài người do đâu hình thành? Đáp: Thừa lòng tham của loài người sợ nghèo đã hình thành. Kệ: Sợ nghèo thành tham đã hình thành Tập quán si mê mất ý thanh Thanh tịnh không còn quy động loạn Mê lầm tưởng thật khó tiến nhanh.	Monaco, 04-04-2001 3: 05 AM 4) Hỏi: Đầu óc bất bình thì phải làm sao? Đáp: Thừa đầu óc bất bình thì phải tự hành giải hướng tâm về trung tâm sanh lực cân khôn vũ trụ. Kệ: Thực hành giải tỏa trí thông minh Gốc gác quy nguyên cứu chính mình Trí tuệ chơn hành trong thức giác Bình tâm thanh tịnh xét hành trình.
Monaco, 05-04-2001 3: 00 AM 5) Hỏi: Sự thật nguyên lý nằm ở đâu? Đáp: Thừa nguyên lý điển quang nằm ở trung tâm sinh lực cân khôn vũ trụ. Kệ: Nguyên lý thâm sâu ở bộ đầu Cân khôn vũ trụ chuyển thâm sâu Thực hành chơn giác thông trí tuệ Khai triển quy nguyên tự tâm hiền.	Monaco, 06-04-2001 3: 20 AM 6) Hỏi: Không có khả năng đảm trách việc đạo thì sẽ ra sao? Đáp: Thừa đảm trách việc đạo mà không có khả năng thì sẽ bị nhồi rất nhiều khó tu khó tiến. Kệ: Duyên lành không đến trí không thông Trí tuệ không minh trí chuyển vòng Đội ngược không thành tâm loạn động Tình thương đạo đức chuyển khai vòng.
Monaco, 07-04-2001 4: 20 AM 7) Hỏi: Thiêng liêng không chế tư tưởng là sao? Đáp: Thừa tin là có không tin là không có, tiếng nói vọng từ xa do tâm hướng đâu thì học nơi đó. Kệ: Hướng đâu học đó cũng do mình Động tịnh chuyển sâu tự giác minh Khai triển hành trình trong ý thức Thực hành chơn pháp lại càng minh.	

MẪU ÁI 145

*Tu hành chớ vội chớ nôn
Bình tâm tự luyện tự dần điển thanh
Trí tâm sáng suốt thừa hành
Tình thương chơn chánh chuyển quanh thế tình.*

Chúng ta đã có giờ giấc nghỉ ngơi, có giờ giấc suy tư, phải có giờ giấc hành tiến. Mỗi mỗi đều phải điều chỉnh cho nó thích hợp với thần thức bản năng của nó.

*Chớ nên tạo lý quanh co
Khó tu khó tiến khó dò nội tâm
Phăng lằn cỏi mở tiến tâm
Thanh cao siêu diệu tình thâm muôn đời.*

Đạo không diệt, pháp cũng chẳng diệt; nhưng tâm người vì sự ngoan cố và cố bám lấy những sự việc tạm bợ của ngoại cảnh, thành thử tự cảm giác sự ác độc và sự tăm tối luôn luôn ảo ảnh và xâm chiếm tư tưởng của họ.

*Mâu Ni xuất phát tròn vo
Tâm tà động loạn khó mò cho ra
Bên trong chẳng chịu vui hòa
Phân ra giai cấp khó mà tiến tu.*

Phân thanh điển Thánh Thai mọi người đều có, nhưng rất tiếc cho những người hành giả chẳng chịu tự xét lấy họ, nhưng họ chỉ tò mò xét chuyện riêng tư của người này cho đến người nọ, rồi đâm ra hoang mang và chậm tiến. Cuồng cuồng trong thời cuộc của ngoại cảnh, tự tạo cho họ một con đường đen tối và không có lối thoát, tự cảm thua buồn và tủi nhục. Cười đời chẳng biết đời ra sao, xét mình thì cũng chẳng biết nguyên căn của mình là ai.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 20/10/1973)

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn Văn Tâm (*Bình Dương*), sinh 1948, đã mất lúc 11g 30 trưa ngày 9-01-2019 (*nhằm ngày 4 tháng 12 năm Mậu Tuất*), hưởng thọ 72 tuổi, tại thành phố Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương, được siêu thăng tịnh độ.

Bạn Đạo Bình Dương kính báo.

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

H N, ngày 20/9/2000

Chúng con ở ĐĐHN, VN gửi lời kính chào Thầy. Chúng con cầu mong Chư Phật bảo hộ Thầy mạnh khỏe, trí tuệ như hải để dẫn dắt chúng con đi theo đúng đường lối chính pháp của Phật...

Kính thưa Thầy, chúng con, các bạn đạo ở quê nhà hằng ngày vẫn nghe theo Tổ, theo Thầy, tu rèn sửa mình. Chúng con tha thiết mong muốn từng giờ, từng ngày được gặp Thầy về thăm quê nhà...

Qua những trang trên tuần báo Phát Triển Điển Năng của năm 2000, mặc dù chúng con không nhận được đều đặn, nhưng vẫn tin Thầy khỏe, để dìu dắt được các bạn đạo năm châu.

Kính thưa Thầy ! Tại nhà con ở ĐĐHN, nơi có các bạn đạo, huynh đệ ở SG, LT, như :bác ba, TN, SN và rất nhiều anh chị em đã ra HN đến ở đây với chúng con. Chúng con đã tạo điều kiện để tổ chức những ngày sống chung cùng với các huynh đệ SG đã từng được Thầy chỉ giáo cho đường tu học..

Đến hôm nay, con thấy đã mở được con đường liên lạc với Thầy bằng điện thư vì con vừa hòa mạng ngày 18/9/2000.

Con muốn luôn nhận được tin qua trang báo tuần PTDN để chúng con được hoà đồng cùng với các bạn năm châu.

Kính thưa Thầy! Con xin ngừng bút. Thay mặt các bạn đạo ở H N cầu mong cho Thầy sức khỏe, thân tâm an lạc, trí tuệ như hải để chúng con đi theo gót của Thầy

Con,
CTN.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Monaco, ngày 21/09/2000

CTN,

Thầy vui nhận được điện thư của con đề ngày 18/9/2000 được biết các bạn ý thức được tu sửa là chính, là điều rất cần cho mọi tâm linh trên mặt đất này. Giai đoạn này rất cần niệm Phật thường xuyên để sớm được khai triển tâm linh. Lúc này Thầy lớn tuổi rồi, đi đứng không tiện, cho nên không có cơ hội về VN thăm các bạn quý thương của Thầy

Chúc các bạn dầy công tu luyện và vui khỏe.

Quý thương,
Luong sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Überlingen Nußdorf, ngày 10 tháng 2 năm 1990
KIẾP NGƯỜI

Làm người tâm ruột lại bỏ quên
Đức tính thương yêu chẳng vững bền
Tạo loạn không hay đày cực nhọc
Tranh đua thua lỗ lại tiếc rên.

Tiếc rên vì mất căn nền
Thần kinh không ổn lại quên gốc nguồn
Xác thân tạm bợ làm tuồng
Hát xong bài hát trần truồng về quê
Thân hồn đau đớn hôn mê
Lầm đường lạc lối chán chê luật Trời
Chạy theo tham dục ở đời
Chôn vùi tâm thức nơi nơi bất hòa
Tưởng lầm là nước của ta
Bản thân bất ổn vậy hòa với ai?
Chạy theo thế sự tranh tài
Miệt mài đau khổ trôi hoài giữa sông
Cầu xin phát nguyện góp công
Đâu dè luật đạo lòng vòng khó mình
Chạy theo thế sự nhơn tình
Tạo phần mê chấp khó mình luật Trời
Đến khi cũng phải hết thời
Tâm hồn tan rã khó vơi ý sầu

Cần khôn vũ trụ cơ cầu
Nhiệm mầu ban rải kết tầu về quê
Sóng nhồi trở lại chán chê
Bơ vơ tại thế khó về đến nơi
Vui buồn cũng lại gắng xơi
Rước phần ô trược tạo nơi bất hòa
Ruột thời chứa đựng thân ma
Lên men hôi thối tiết ra cực hình
Đi đi lại lại một mình
Bên trong kích động hành trình khó cam
Cũng vì bản chất lầm than
Khó mà thanh tịnh khó am nội tình
Đến đây thấy rõ thân hình
Cần khôn quy định do mình đảo điên
Bệnh thì khó trị lại phiền
Tâm hồn ô trược khó yên khó hòa
Xét người lại rõ tình ta
Xét hồn thì phải vượt qua cảnh đời
Tu hành trật tự hợp thời
Giải mê phá chấp tạo nơi an toàn
Dù cho thế sự nắng mưa
Trở về chơn thức thích ưa luật Trời
Nằm lòng nhơn quả không rời
Sửa mình tiến hóa đời đời yên vui.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

LUÂN HỒI DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Hồi Mười Chín (tiếp theo)

QUAN ÂM CỨU KHỔ DỤNG NHIỀU TÒA SEN ĐÁ
NHÂN LOẠI LÀM LÀNH GIỚI SÁT LO PHÓNG SINH

...
III. Nhân lễ nghĩa trí tín là những điều làm thân con người phải lo tu bổ. Có giữ được ngũ thường tức năm điều vừa nói trên mới không thẹn là mang tấm thân con người bảy thước, đầu đội trời chân đạp đất, cao lớn bằng trời đất, cùng trời đất thành ba ngôi, gọi là tam tài. Chúng ta hãy tìm hiểu cứu cánh cuối cùng của cuộc đời là gì? Người là loài linh thiêng nhất trong muôn loài, thử hỏi nhờ cậy được gì? Bởi lẽ là người đều có năm đức tốt đẹp là ngũ thường tức nhân lễ nghĩa trí tín, cho nên không thẹn mà nói rằng mình to lớn sánh cùng trời, là một trong ba ngôi. Không hổ với danh hiệu là loài linh thiêng nhất trong muôn loài, vậy mà còn phạm luật sát sinh thì chẳng hóa ra đem năm đức tốt đẹp đó chôn vùi đi mất hay sao? Xả thân kẻ khác để nuôi mình béo mập là điều bất nhân, chia lìa quyền thuộc của kẻ khác để bày tiệc khoản đãi thân bằng của mình là bất nghĩa, đem thịt da kẻ khác cúng bái thần thánh là vô lễ, thân phước đức lại ăn đồ tanh hôi là bất trí, bày mưu thiết kế để kẻ khác rơi vào bẫy sập là kẻ bất tín. Thương ôi! Người ta sống trên đời hoàn toàn nhờ cậy ngũ thường là năm đức tốt lành, điều kiện để làm người đã mất, con người có khác chi loài cầm thú, có phải là cùng loài với chúng không? Chu Ân Sĩ nói: “Nhân là đầu của ngũ thường, từ là ngọn của vạn đức” nếu như chúng ta còn muốn khôi phục thiên chức làm người, thì trước hết phải lo thức tỉnh lòng nhân

từ. Thế nào gọi là lòng nhân từ? Tức là phải đem tâm mình, cảm thông cùng muôn loài, nghĩ tới vạn vật khiến kẻ hung ác cùng cực cũng phải động tâm. Đã không tàn nhẫn với vật thì hẳn chẳng thể ác độc với người, do đó tự cổ chí kim, kẻ đã mến vật ắt yêu người, kẻ yêu người ắt thương vật. Tôi sợ dĩ không ngại khó nhọc nói về vật chính vì muốn quảng bá lòng nhân từ để mọi người từ bỏ việc sát sinh, chung hưởng thái hòa.

Xin những ai ham giết chóc hãy hồi tâm suy nghĩ, nhớ lại cảnh cầm thú kinh hoàng muốn tìm đường thoát thân, giận trời không giúp thang, hận đất không bẻ khóa. Khi chúng bị ta lòng bắt hồn tan phách lạc như ngây như dại, phải nghĩ tình đồng loại cũng là chúng sinh, chỉ giết một con gà cả đàn gà kinh hãi, chẳng khác nào khi đất nước chúng ta bị giặc hoành hành bày cảnh tử biệt sinh li kinh hồn táng đờm, thử hỏi khi đó lòng ta tan nát tới mức nào? Nghĩ tới phút chúng sinh bị giết kêu khóc than gào, mong tha mạng sống, huyết tuôn xối xả, tiếng rên la còn hoài vắng vắng, nào có khác chi khi ta bị lên đoạn đầu đài, chỉ mong thần Phật cứu độ, thần thức phân li, so lúc sống thử hỏi còn phân biệt được gì? Nếu như kẻ ăn thịt nghĩ loài cầm thú không biết nói song há lại nhẫn tâm giết kẻ cầm sao? Cho cầm thú là không có lễ nghĩa, há lại đành lòng giết đứa nhỏ đó sao? Cho cầm thú là không ơn huệ, há lại đang tâm giết một người say điên rồ hay sao? Cho cầm

thú là có ác nghiệp nặng phải đọa lạc, phải trả quả, há lại nhẫn tâm giết một kẻ bần tiện hay sao? Thương ôi! Người đời thường trách cứ các loài khác là mạnh hiếp yếu, lớn ăn thịt nhỏ, song hãy thử nhìn lại mình xem nào có khác chi, vậy thì loài người liệu có tránh khỏi bị loài vật trách cứ không? Khi người ăn thịt loài vật đương nhiên người mạnh vật yếu, nếu như ta tha chết cho chúng hẳn là chúng ca ngợi ta không ngớt. Thế mới biết dù người hay vật cũng đều ham sống sợ chết, tình thương yêu đối với người thân dù vật hay người chẳng khác, lúc bị giết người và vật đều đau đớn như nhau. Điểm bất đồng có chăng là người có trí còn vật vô tri, người biết nói vật không biết nói, người khỏe mạnh vật yếu đuối mà thôi. Người cho rằng loài vật vô tri không biết nói không thể tổ cáo, yếu đuối chẳng thể thắng nổi ta, mà cho rằng ta hơn vật kém, ta trên vật dưới, để rồi mặc tình ăn thịt chúng, thì cái lí đó chẳng phải cái lí của trời, càng không phải cái lí của người, thương ôi! Còn biết nói sao đây.

Người ta mỗi khi gặp tai nạn xảy tới, ai ai cũng mong được cứu mạng, mắt chưa nhắm hẳn là miệng còn cầu xin, gặp gươm súng, đao tặc thân xác run rẩy, tóc dựng ngược, hai hàm răng lập cập đánh vào nhau, mặt biến sắc, táng đờm kinh hồn, nếu như có người tới giải cứu, hẳn là vô cùng cảm kích ghi nhớ tới chết không quên. Còn như khi bắt được loài vật thì người lại quên ngay, chẳng còn biết đau đớn buồn thương thống khổ là gì, giống như chưa từng nghe từng thấy bao giờ! Thật đáng trách những người khi bị kiến hoặc muỗi cắn liền tức giận ra tay tàn

sát chúng. Mới vừa nhức đầu đau mắt liền tới ngay bác sĩ, dược sĩ, lỡ bị thương nào như giải phẫu băng bó để cầu thoát chết. Yêu cái thân xác của mình tới mức đó, tại sao vô tình không chút đoái hoài tới cảm thú nỗi lòng tàn sát chúng, quả là không hề nghĩ tới lẽ trời báo ứng, pháp Phật giới cấm, chỉ biết yêu mình một cách hoàn toàn ích kỉ, không biết yêu vật, hoàn toàn bất nhân bất nghĩa, hành động mưu cầu lợi ích riêng tư, không biết tới sự tự trọng mà người quân tử cần phải có. Người đời phải đối xử với những loài yếu đuối hèn mọn bằng tình thương yêu đùm bọc, tuy giặc cướp tàn nhẫn, hồ lang dữ tợn cách mấy đi nữa song vẫn còn hi vọng chúng biết phát tâm từ bi, hướng nữa con người so với loài vật có nhiều ưu điểm hơn mà lại thua kém chúng sao? Không chịu yêu thương đùm bọc các loài yếu đuối đại khờ thật đáng chê cười, vì đã bỏ thiện theo ác, nếu tâm dễ dàng cảm kích nhất định phải coi trọng chúng, chỉ tại mình suốt đời không chịu làm thiện nên tình thương yêu mới bị thu hẹp, mới không chế phục nổi tánh ác, do đó mới đàn áp coi thường loài vật. Ý mạnh hiếp yếu, cậy đông đè ít, hành động ác độc đè hèn đó là mầm móng gây ra tất cả những tội lỗi trên cõi thế gian này. Căn cứ vào đó mà quan sát nhân loại, thì mới thấy rằng nếu như không sửa đổi cách cư xử đối với loài vật chắc chắn có ngày tư cách của người không được bằng chúng, khi đó loài người sẽ bị sỉ nhục biết là bao. Sở dĩ thánh nhân ban bố giáo pháp là vì coi trọng nhân nghĩa, nhân nghĩa sẽ giúp mình tiến bộ bằng người, khuyến khích mình đem lòng yêu thương loài vật.

(còn tiếp)

